

Ấm

“Không phải là anh không thể đợi. Nhưng ba anh yếu quá rồi. Ông ấy cần một cô con dâu, cần một đứa cháu nội.”

“Tại sao lại phải nói điều đó với em?”

Mười một giờ hơn. Lạch tạch mở cửa căn hộ nhỏ, không dám mở đèn chính. Cô bạn chung phòng đã thở đều. Nhón nhón chân về “lãnh địa” của mình, quăng chiếc túi xách sang một bên, thả người thật nhanh xuống giường. Quần áo chật chội, mặt mũi lấm lem. Có cảm tưởng như chẳng thể nào ngóc đầu dậy nổi.

Ấy vậy mà vẫn phải dậy. Đèn bàn mờ mờ. Úp vội tô mì thứ ba trong ngày rồi chui thật nhanh vào nhà tắm. Tiếng cô bạn trở mình, khẽ làu bàu một câu gì đó tiếng bản địa. Tiếng Anh bập bẹ cũng có cái tốt, chẳng thể hiểu người ta đang nói cái gì, chẳng cần hiểu người ta đang nói cái gì. Nước chảy xối xả từ vòi sen. Cảm giác như được rũ bỏ cái gì đó. Cứ muốn đứng mãi thế này.

Nhưng vẫn phải bò ra. Vừa xì xụp húp mì vừa bật máy tính, check mail. Một vài mail của bạn bè trong nhóm về bài tập ngoại khóa cho tuần tới. Mail của mẹ, thông báo những tin đều đều, rằng cả nhà vẫn khỏe, bé út vẫn ngoan, con Béo vẫn béo như ngày đi, kèm vài bức ảnh. Ngày nào cũng như ngày ấy, vậy mà vẫn làm lòng ấm lạ. Rồi mail của James xếp thêm lịch học riêng. Vốn tiếng Anh không ổn khiến mọi môn học trở nên không ổn. Lụi cụi nhả một email xác nhận giờ học, thấy mình bất lực.

Di di con chuột một hồi, tư lự một lúc lâu, rồi cũng click vào mail của T.

“Đà Nẵng đang chuyển sang thu. Sao em cứ yêu những thứ mong manh như thế? Không về mau, anh không giữ được thu cho Như đâu.

Vì mùa thu Đà Nẵng cũng phũ phàng như em vậy mà.

Nó bảo nó yêu em, anh thì không. Nhưng nó không đợi em đâu, anh thì có.

Tin anh.”

Mail nào của T. cũng ngắn gọn và giản đơn như thế. Và luôn gây đau như thế.

“Mùa thu Đà Nẵng không đợi Như. Nhưng nó đi và sẽ về. Anh đợi, nhưng được đến bao giờ? Và khi ra đi có bao giờ trở lại?”

Tắt mail. Lạch tạch lời bài tiểu luận ra làm. Thiếu vốn từ. Thở dài. Pha một li cà phê, thật đen, thật đắng. Thói quen khó bỏ từ ngày còn ở nhà. Cuốn sách nhỏ gấp gọn trên giá sách. Màu của hạnh phúc. Trang 72. Phan Ý Yên. Cô đơn cũng không khóc.

Yêu Phan Ý Yên từ những truyện ngắn của cô. Rất nhẹ nhàng. Rất dịu dàng. Và rất đổi chiều công. Những hoang mang của tuổi trẻ hiện lên rất gần và rất thực. Hơn cả, ám ảnh đâu đó trong từng lời cô viết, có rất nhiều “tôi”.

Cô đơn cũng không khóc. Cô đơn cũng không khóc. Lắm bầm với chính mình. Li cà phê trên tay với quá nửa. Đắng ngắt. Cô đơn cũng không khóc. Lật từ điển. Bài tiểu luận vẫn còn dở dang. Cô đơn cũng không khóc. Tiếng cầu nhàu giường bên lại vang lên. Cô đơn cũng không khóc.

Vẫn luôn nghĩ về một ngày được gặp Yên. Ất hẳn câu hỏi đầu tiên sẽ là:

“Sao tuổi trẻ chưa qua mà hoang mang cứ tới hoài vậy hả Yên?”

Trong những câu chuyện của Yên thường xuất hiện một cái tên K. đầy ám ảnh. Có lần thấy cô chia sẻ, đó là người đã tạo ra Ý Yên của hôm nay. Lạ lùng.

Con gái dân công nghệ, chưa bao giờ có ý định sẽ trở thành một nhà văn. Nhưng giả như, chỉ là giả như thôi nhé, có thể viết một thứ gì đó, ắt hẳn cái tên T. cũng sẽ xuất hiện như một sự ám ảnh mãi không nguôi.

Trước T., có không ít người đã bước qua đời, chóng vánh. Nhưng trên một phương diện nào đó, T. vẫn là mối tình đầu. Mối tình đầu như những trái quả xanh chín ép. Không ngon.

Nhưng không quên được.

Hai giờ sáng. Tắt đèn đi ngủ. Câu hỏi của T. trong mail tuần trước vẫn còn

lớn vồn trong đầu.

“Anh chỉ cần một lời xác nhận. Anh chỉ cần một cuộc gặp gỡ nhỏ với gia đình. Để anh biết mình là ai, giữa đại dương bảy tỉ người, trong Như.

Chỉ cần như thế, là anh có thể chờ.”

...

“Anh là tri kỉ. Và đừng chờ.”

Ác độc. Phũ phàng. Kiêu ngạo. Nếu không thế, thì không thể nào mạnh mẽ đến tận bây giờ.

Blue Sky.

Quán cà phê nằm trên tầng ba bảy của một khách sạn lớn. Sang trọng và ngọt ngào. Nếu không phải vì tiền lương cao, nếu không phải vì cần một khoản tiền khá lớn chi trả cho việc học sau này, và nếu không phải vì nó gần với sân thượng thì công việc ở đây chẳng có gì thu hút.

Những con người sống độc lập và tách biệt với nhau. Người chạy bàn. Người lau dọn. Thu ngân. Pha chế. Không ai biết ai. Không ai bàn tán chuyện của ai. An toàn và đơn độc. Thật ra, điều đó chẳng có gì là xấu.

Blue Sky. Một bước là có thể chạm đến bầu trời. Một bàn tay bé xíu cũng có thể ôm trọn cả bầu trời. Những kẻ hở giữa các ngón tay. Rồi rạc và thô ráp. Nhưng mang trong mình cả một bầu trời.

Sân thượng của khách sạn làm một góc bé xíu như T., nhớ khoảnh sân ngập cả nắng và gió theo đúng nghĩa đen trên tầng mười một kí túc xá. Nhớ cái ôm vụng về với một người khác giới, lần đầu tiên. Và cả môi hôn rất ngọt. Đã từng nghĩ sẽ để dành tất cả những thứ đầu tiên đó cho người sẽ gọi là chồng. Nhưng T. là ngoại lệ. Nhưng bầu trời nơi đó là ngoại lệ.

Khách sạn cao gấp ba lần kí túc xá cũ kĩ. Nhưng bầu trời xa quá.

“Thu qua rồi. Thu không đợi em. Và anh cũng đang mất dần kiên nhẫn.

Nếu anh nghe em từ đầu, có phải đã tốt hơn không?”

“Đã tốt hơn.”

“Làm ơn. Anh vẫn muốn có quyền để cho em cơ hội cuối cùng.”

“Em ích kỉ. Ngay từ đầu anh đã cho Em nhiều cơ hội, nhưng Như chưa một lần nắm lấy. Đừng đợi nữa, vì thứ anh cần thật sự là một người vợ.”

“Em có yêu anh không?”

Không trả lời.

“Như phải sống tốt nhé.”

Bài vở bắt đầu tiến bộ. James khen nhiều, và bảo không cần buổi học phụ đạo nào thêm nữa. Thái độ phục vụ tốt, được khách hài lòng. Lương tăng. Và khoản chi phí ước tính cho việc học dài hạn sau này được nới lỏng. Con đường mở ra trước mắt đầy rộng lớn, không có chỗ cho một người con trai.

Mail của mẹ bắt đầu xuất hiện hình ảnh của T., như cách để thúc giục mối quan hệ này phát triển. Buồn buồn. T. vẫn đến nhà đều đặn, để dạy bé út học, thi thoảng là nói chuyện với bố. Mẹ hỏi chuyện hai đứa đến đâu rồi. Bảo sẽ chẳng đi về đâu cả. Rồi lại pha một cà phê đen đặc cho mình.

Lâu lắm rồi mới chợt nhớ đến T. Vì thời gian không có chỗ cho niềm nhớ. Nhớ khi gặp nhau trên sân thượng kí túc xá, anh đã hỏi...

“Chỉ nắng và gió, có gì để một cô bé náo nhiệt như em thấy hứng thú với nơi này?”

“Vì ở đây có bầu trời.”

...

“Em yêu anh. Nhưng em và anh không thể trở thành người yêu. Vì em sẽ ngoại tình với bầu trời nhiều lắm.”

...

“Nếu anh cần một người vợ thì em không thể giúp được đâu. Vì em biết nấu ăn, biết giặt giũ, dọn nhà,... Việc nhà em biết cả, nhưng em sẽ không làm nó được đâu. Vì em còn phải đi tìm cho mình một bầu trời.”

...

T. im lặng và chịu đựng. Đi bên nhau như người yêu, nhưng khi được hỏi thì câu trả lời giản đơn vẫn là bạn. Không phải là nói dối.

Có lần bốc đồng bảo với T., “không có T., bầu trời bỗng trở nên vô giá trị”. T. im lặng, nhưng rõ ràng là rất vui. Ấy vậy mà vẫn kéo valise ra sân bay, vẫn chỉ một môi hôn rất nhạt, vẫn phũ phàng bảo T. đừng đợi nữa. Vì sẽ không về đâu.

“Em ích kỉ, em biết. Và xin lỗi.”

“Em yêu ai hơn? Anh hay bầu trời?”

“Em yêu anh hơn.”

Lần đầu tiên thành thật. Lời thật thà chảy qua môi bỗng dưng biến thành dối trá.

“Nhưng cái em chọn vẫn là bầu trời.”

“Vì em không thể trở thành một người vợ. Vì em không có khả năng giữ lửa cho một gia đình.”

Ôm lấy T., siết thật chặt. Dối trá. Cái ôm sợ người ta đi mất, mà cuối cùng lại là người bỏ đi.

Kéo valise vào trong phòng đợi. Mắt ráo hoảnh, chẳng một gợn buồn. Cô đơn cũng không khóc. Cô đơn cũng không khóc.

Tốt nghiệp đại học, được giữ lại trường giảng dạy, rồi thêm cả học bổng để tiếp tục học thạc sĩ. Món tiền dành dụm lâu nay có thể sẽ không cần dùng tới. Chỉ cần học tốt. Chỉ cần học tốt.

Mua mấy món quà gửi về cho gia đình. Đem luôn chiếc khăn len mới đan gửi

cho T. Màu xám tro. Nhàn nhạt.

Mẹ gọi. Nhắc nhở chuyện lập gia đình. Nói sự nghiệp vẫn còn dài, con chưa nghĩ đến chuyện đó.

“Rồi sẽ đến lúc con phải dừng lại. Rồi sẽ có người cho con thấy con cần một mái ấm đến thế nào.”

“Con không giống mẹ. Không phải, vì bố là một người tuyệt vời nên mẹ mới có thể từ bỏ.”

“Vậy con chưa tìm được ai tuyệt vời cho con sao?”

“...”

“Mẹ thấy T. cũng rất tuyệt đấy chứ. Chỉ thua mỗi bố con.”

“T. rất tuyệt. Nhưng con thì không. Con không tuyệt vời như mẹ.”

Mail T. viết thưa dần. Nhưng bận. Nhưng không có thời gian quan tâm chuyện đó. Bên kia, ắt bận bịu cũng giấu T. đi, và nếu bận bịu là một cô gái thì tốt biết bao.

Muốn nói với T., là yêu T. lắm, yêu đến chết được đấy. Nhưng nói làm gì khi sự lựa chọn mãi mãi là bầu trời.

Cô bạn cùng phòng tốt nghiệp rồi cũng chuyển đi. Tối về khuya không còn những tiếng cầu nhàu bản địa khó nghe. Trống trải và lạnh lẽo. Yên bình và cô độc.

Nghỉ việc ở Blue Sky. Thời gian học dày đặc không cho phép. Và khoản tiền đi học đã được chu cấp. Vậy là tạm biệt. Chị quản lí bắt tay và chúc học tốt. Nhân viên trong quán không ai để ý. Thờ ơ.

Sân thượng. Sẽ còn lâu lắm mới được ở gần bầu trời thế này. Đưa tay chạm vào đám mây thật khẽ. Tan.

Leo, thu ngân của Blue Sky xuất hiện từ lúc nào...

“Trên này rất lạnh, sao Val cứ lên hoài vậy?”

Không phải ngôn ngữ mẹ đẻ. Tên cũng không phải tên thật. Bật cười:

“Vì có bầu trời.”

Rồi bước xuống, không quay đầu nhìn lại. Vì sẽ chẳng có nụ hôn nào cả. Chẳng có cái ôm nào cả.

Vì chẳng có sự ấm áp nào cả.

...

Anh ơi, em biết rồi. Không có anh, bầu trời vẫn có giá trị. Nhưng lạnh lẽo lắm.

...

Thiệp báo hỉ của T. đến. Cả một vài bức ảnh cười qua mail nữa.

“Sao lại chỉ là báo hỉ hả anh?”

“Vì anh không muốn có lỗi với cô ấy.”

“Cô gái ấy rất xinh. Nhưng hình như có vài nét hao hao giống em thì phải.”

Bông đùa. Không đúng lúc.

“Không phải là anh không thể đợi. Nhưng ba anh yếu quá rồi. Ông ấy cần một cô con dâu, cần một đứa cháu nội.”

“Tại sao lại phải nói điều đó với em?”

“Anh còn phải xin lỗi cô ấy rất lâu sau đó nữa.”

Không ăn nhập. Rồi cúp máy. Tiếng tí dài.

Cà phê đặc, nóng. Học. Học. Và học. Lầm bầm. Cô đơn cũng không khóc. Cô đơn cũng không được khóc. Cô đơn cũng không khóc. Cô đơn cũng không

được khóc. Cô đơn cũng không khóc...

Về nhà.

Nhớ mẹ. Nhớ ba. Nhớ bé út. Nhớ cả con Béo nữa. Cho dầu mẹ có cập nhật tình hình đều đặn hàng ngày thì cũng chẳng thể nào nguôi ngoai được.

Ba xoa đầu, cười ấm áp. Rúc người vào lòng mẹ, cuộn tròn. Cố bế bé út lên mà không còn nổi nữa...

“Em đã lớn rồi mà”

Đêm. Nằm kể chuyện cho bé út nghe. Tiếng con bé đã thở đều. Trằn trọc.

Đưa hai tay xoa xoa vào nhau, thì thầm rất khẽ...

“Cô đơn cũng không được khóc, nhớ không?”

“Vậy chị hai ơi, khi không cô đơn có được khóc hay không?”

Tự nhiên thấy cái gì âm ỉ lăn dài trên má.